

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

10 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 26 decembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2019, declarat de avocatul Petru Răileanu, în numele inculpatului

Fisticanu Alexandru XXXXXX.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> <i>04.12.2018 – 26.12.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>28.01.2019 – 05.03.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>06.06.2019 – 10.07.2019.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 26 decembrie 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Fisticanu Alexandru a fost condamnat în baza art. 320¹ Cod penal la 11 luni închisoare, art. 320¹ Cod penal la 11 luni închisoare și art. 320¹ Cod penal la 11 luni închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 1 an închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 26.12.2018, cu includerea perioadei aflării în arestare preventivă de la 17.11.2018 până la 26.12.2018.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Fisticanu A., cunoscând despre ordonanța de protecție, emisă de Judecătoria Strășeni la 29.10.2018, prin care a fost obligat pe o perioadă de 90 zile, începând cu 29.10.2018 să părăsească domiciliul comun din XXXXXX, XXXXXX și să nu contacteze sub nici o formă cu victima violenței în familie, Fisticanu E., intenționat a ignorat și nu a executat măsurile stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.

Astfel, la 30 octombrie 2018, orele 22.00, inculpatul Fisticanu A., fiind sub influența alcoolului, a venit la domiciliul victimei Fisticanu E., din XXXXXX, XXXXXX, și i-a solicitat să-i permită să intre în casă, apoi a spart oberlihtul de sticlă al ușii de la intrare și a amenințat că va sparge și geamul de la casă, prin ce a săvârșit infracțiunea prevăzută la art. 320¹ Cod penal.

Tot el, la 07 noiembrie 2018, în jurul orei 20.30, a venit la domiciliul victimei Fisticanu E., unde a agresat-o fizic și a numit-o cu cuvinte necenzurate, prin ce a comis infracțiunea prevăzută la art. 320¹ Cod penal.

Tot el, la 15 noiembrie 2018, în jurul orei 21.00, a venit la domiciliul victimei Fisticanu E. și a numit-o cu cuvinte necenzurate, prin ce a comis infracțiunea prevăzută la art. 320¹ Cod penal.

Instanța a reținut că inculpatul, fiind audiat în ședința de judecată în conformitate cu prevederile art. 108, 364¹ Cod de procedură penală, a recunoscut pe deplin vina.

Dat fiind că probele administrate dovedesc integral vinovăția inculpatului, acțiunile lui urmează a fi încadrate în baza art. 320¹, 320¹, 320¹ Cod penal, ca neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75-78 Cod penal, că inculpatul a săvârșit infracțiuni mai puțin grave, care se pedepsesc cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 160 la 200 ore sau cu închisoare de până la 3 ani, că a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, dar se caracterizează satisfăcător, anterior a fost condamnat pentru o infracțiune similară, prin sentința din 10.06.2015 în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a), 90 Cod penal, la 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 3 ani, ulterior fiind sancționat cu amendă în mărime de 60 unități convenționale pentru comiterea contravenției prevăzute la art. 318¹ Cod contravențional, concluzionând că restabilirea echității sociale, corectarea și reeducarea acestuia este posibilă prin aplicarea unei pedepse privative de libertate.

3. Avocata Mariana Ivasiutic a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Apelanta a invocat că instanța de fond a omis că inculpatul și-a recunoscut vina și regretă cele săvârșite, și-a cerut scuze pentru comportamentul său, are domiciliu

permanent, împreună cu partea vătămată au patru copii, unul fiind minor, altul urmând în scurt timp să se căsătorească și care are nevoie de ajutor și suport material din partea tatălui, că are o activitate de muncă pe cont propriu din care își câștigă existența și asigură întreținerea familiei, se caracterizează satisfăcător, iar antecedentele penale sunt stinse, că lipsesc circumstanțe agravante, aplicându-i o pedeapsă prea aspră în coraport cu infracțiunea săvârșită.

Pe lângă aceasta, partea vătămată a confirmat că au trecut cu inculpatul printr-o perioadă mai dificilă, la moment sunt divorțați și nu dorește ca acesta să execute o pedeapsă nonprivativă de libertate, acesta urmând să contribuie la întreținerea copiilor.

Instanța de fond nu s-a expus asupra circumstanțelor care au dus la stabilirea pedepsei cu închisoare și care nu permit stabilirea unei pedepse mai blânde, prevăzută de componența de infracțiune incriminată.

Or, aplicându-i pedeapsa cu închisoare, instanța de fond eronat și abuziv a făcut referire la antecedentele penale stinse ale inculpatului, indicându-le în descriptivul sentinței.

4. Potrivit Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2019, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 34, 61, 75, 76-78 Cod penal și, respectând prescripțiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, i-a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă pentru săvârșirea unor infracțiuni mai puțin grave, ținând cont de faptul că acesta nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, nu este angajat în câmpul muncii, are la întreținere un copil minor, se căiește de cele comise.

Astfel, sancțiunea art. 320¹ Cod penal prevede pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de la 160 la 200 ore sau închisoare de până la 3 ani.

Totodată, inculpatul a fost condamnat prin sentința din 10.06.2015 în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a), 90 Cod penal, la 3 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 3 ani, ulterior fiind sancționat cu amendă în mărime de 60 unități convenționale pentru comiterea contravenției prevăzute la art. 318¹ Cod contravențional.

Prin urmare, pedeapsa aplicată inculpatului în baza art. 320¹, 320¹, 320¹, Cod penal, se încadrează în limitele normei penale.

Principalele elemente de care instanța trebuie să țină seama de fiecare dată când alege categoria de pedeapsă, conform normelor generale prevăzute la art. 62-71 Cod penal, sunt termenul și mărimea acesteia, potrivit limitelor fixate în articolul respectiv al Părții speciale a Codului penal, criteriile ce au fost valorificate, inculpatului fiindu-i stabilită o pedeapsă corectă, izolarea acestuia de societate fiind strict necesară și rezonabilă.

5. Avocatul Petru Răileanu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea integrală a acestei decizii și parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Recurentul a invocat că la stabilirea pedepsei, a fost ignorată personalitatea inculpatului, că acesta are loc permanent de trai, circumstanța atenuantă fiind recunoașterea vinovăției, că lipsesc circumstanțe agravante.

Or, pedeapsa aplicată inculpatului este prea aspră, incorect individualizată de către instanța de judecată, fiind întrunite toate temeiurile de aplicarea a unei pedepse mai blânde, nonprivative de libertate.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepsei individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de

reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just a concluzionat că în cazul în care inculpatul a recunoscut vina și s-a căit de cele comise, întreține un copil minor, dar a săvârșit, cu intenție, trei infracțiuni mai puțin grave, este caracterizat satisfăcător, nu este la prima abatere de la lege, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de avocat (*pct. 5. din decizie*), pedeapsa sub forma muncii neremunerate în beneficiul statului sau suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în baza art. 90 Cod penal, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. din prezenta decizie*, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 *pct. 11¹*), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) *pct. 4)* Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Petru Răileanu, împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 26 decembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2019, în privința inculpatului Fisticanu Alexandru XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 iulie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun